

THOMAS BOUWPROJECTEN

Projectnieuws 2014-2

Voor:

Het nieuwe schoolgebouw in Damaracherla

***Oplevering van Damaracherla, Thiruvanthurai en Perumalpalayam;
projectvoorbereiding in Vandavasi, Jolarpet en Acharrappakkam. Inspectie in Mondasoro***

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave

Voorwoord 3
 Reisverslag door Hans 4
 Jos Dijkers stelt zich voor 15
 Aanvullingen reisverslag door Jos 16
 Kaart met projectlocaties 19

Dansen in Vandavasi

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Colofon

Met medewerking van

Martijn Wagener
 Hans Schiebroek
 Jos Dijkers
 Leo Verhagen
 Anneke Janssen

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat Leo Verhagen
 Boslaan 5, 5731 XX Mierlo
 Telefoon +31 (0) 492 66 52 26
 + 31 (0) 6 41 10 63 83
 E-mail info@thomasbouwprojecten.nl
 Internet www.thomasbouwprojecten.nl
 Rabobank NL47RABO0149308787
 ING NL51INGB0000300366
 Kamer van Koophandel Eindhoven nr 41 09 25 42

Voorwoord

Het is december 2014 en alweer de laatste maand van het jaar. Sinterklaas is al weer naar huis en dit projectnieuws van de Stichting Thomas Bouwprojecten ligt waarschijnlijk net voor het einde van het jaar in de mailbox of brievenbus.

Door middel van deze publicatie willen wij U als donateur of belangstellende graag op de hoogte houden van de activiteiten van onze stichting en de daarmee behaalde resultaten.

Om te beginnen is op 8 september het jaarverslag 2013 van de stichting door de accountant goedgekeurd. En natuurlijk is in september Hans Schiebroek weer in India geweest om diverse projecten voor te bereiden, te inspecteren, respectievelijk op te leveren. Hij was niet alleen maar werd vergezeld door een nieuwe projectleider Jos Dijkers. Hun verslag, compleet met foto's, vindt u uitgebreid verder in dit projectnieuws.

Belangrijk nieuws is echter dat dit de laatste reis van Hans in functie is geweest. Met de komst van een jonge projectleider (zie voor meer informatie een korte introductie van Jos) kan Hans (die deze maand zijn tachtigste verjaardag viert) eindelijk met pensioen. Alhoewel... Hans is recent door het bestuur tot "Ambassadeur van de Stichting Thomas Bouwprojecten" benoemd.

Wij zijn dankbaar wat Hans voor de Stichting heeft gedaan en zijn gelukkig dat hij ons vanuit zijn thuisbasis in Eersel wil blijven ondersteunen.

Om te beginnen is ons "jubileum-project", de bouw van een school in Damaracherla opgeleverd. Dit omvangrijke project (Euro 110.000) is mogelijk gemaakt door de vele bijdragen die we hebben mogen ontvangen waaronder een gulle ondersteuning van Progressio van ruim 40.000 euro. In september tijdens het bezoek van Hans en Jos is dit feestelijk ingeluid.

Bovendien zijn onze projecten in Jolarpet en Thiruvanthurai opgeleverd alsmede de nieuwe dakvloer in Perumalpalayam

Ander goed nieuws is dat de financiering voor Vandavasi rond is. Opdracht is verstrekt en nu kunnen de toiletten van de "Sacred Heart Girls Higher Secondary School" uitgebreid worden.

We starten nu met de fondsenwerving voor ons volgende projecten. In Perambalur zijn eveneens de sanitaire voorzieningen van het kindertehuis niet meer toereikend voor het huidige aantal kinderen. De bestaande voorzieningen kunnen beter gesloopt worden en vervangen door een nieuw gebouw. Binnenkort zal de projectbeschrijving weer toegevoegd worden aan onze website: www.thomasbouwprojecten.nl

Wij hopen dat dit reisverslag en deze uitgave van projectnieuws u inspireert om ook in de toekomst bij onze stichting betrokken te blijven en waar mogelijk ook met uw bijdragen te ondersteunen.

Graag willen we van de gelegenheid gebruik maken om u te vragen om in deze bijzondere tijd te denken aan onze stichting Thomas Bouwprojecten en als u het kunt missen een bijdrage te geven zodat we meer kansarme kinderen in India een betere toekomst kunnen geven.

Martijn Wagener, voorzitter

Reisverslag door Hans

Van Hans Schiebroek en Jos Dijkers Augustus en September 2014.

Dit jaar was het dan zover: Voor het 25^e jaar reisde ik af naar onze projecten in India, 15 verschillende bestemmingen ditmaal, waarvan op 7 plaatsen iets aanbesteed of opgeleverd diende te worden. Deze reis was heel bijzonder voor mij omdat ik vergezeld werd door Jos Dijkers, die mijn functie als projectleider gaat overnemen. Het stelt mij in staat het wat rustiger aan te gaan doen, wat, op mijn 80^e jaar, niemand vreemd zal vinden. Voor mij was het goed om te zien dat Jos het bewaken van de kwaliteit van onze bouwwerken in India prima aan kan: opmerkzaam, kritisch, met humor en verder niet mekkeren!

Dit was mijn laatste reis naar India als projectleider en dit zal dus ook mijn laatste reisverslag worden. Ik hoop dat u het weer de moeite van het lezen waard vindt!

Zaterdagochtend vertrekken Mary en ik van Eersel naar Helmond, waar mijn reisgenoot Jos en echtgenote Ria wonen. Op de luchthaven Düsseldorf nemen we afscheid van elkaar en begint onze vliegreis die ons, via een overstap in Dubai naar Chennai brengt waar op zondagochtend om 8.20 uur aankomen, opgewacht door enkele zusters. We rijden in een kwartier naar het St. Thomas Hospital waar we ieder een kamer krijgen en nog een paar uur kunnen slapen. 's-Middags na de lunch in het Generalate een bespreking met de zusters: Rita en Prudentia o.a. over enkele aanpassingen van ons reisprogramma.

's-Avonds om 23.00 uur vertrekt onze trein richting **Mondasoro**¹, gelegen in het midden van de deelstaat Orissa zo'n 1000 Km. naar het Noorden. Zuster Rita vergezelt ons. De trein doet er 20 uur over om van Chennai in Brahmapur te komen. Gelukkig hebben de zusters plaatsen in een "sleeper" gereserveerd zodat we, met lakens en een kussen, redelijk kunnen slapen. Omdat we een uur voor zonsondergang aankomen en Mondasoro nog op zo'n 4 uur autorijden weg ligt, hebben de zusters slaappleatsen geregeld bij de paters van de plaatselijke school om een nachtelijke autorit, met alle gevaren van dien, te voorkomen. De volgende dag rond de middag bereiken we ons kindertehuis in Mondasoro.

We gaan zien of de wasplaats met overkapping naar onze tevredenheid is gebouwd. Helaas blijkt dat op onderdelen niet het geval te zijn. De volgende dag, met de aannemer erbij, wordt besproken welke werkzaamheden afgemaakt, gesloopt en nieuw gemaakt dienen te worden.

Waarom hebben we in India steeds weer de ervaring dat aan het werk bij de oplevering bijna altijd van alles nog ontbreekt? Gebrek aan werk-ethos, slordigheid, en gemakzucht bij de bouwvakkers spelen daarbij een rol. Ook hier. Gevolg voor ons; dit werk schuift een half jaar op tot, bij het volgende bezoek van Anne alles wel in orde is en het project afgesloten kan worden.

Er zijn 145 meisjes in de boarding tussen de 6 en 16 jaar, veel ervan uit arme bergdorpen. Ze hadden voor ons een programma voorbereid. Met een paar dansjes werd dat een heel mooie uitvoering die avond. Zonder tijd te hebben gehad voor een mooie wandeling in de omringende bergen gaan we per trein terug naar het Zuiden, om halverwege Chennai uit te stappen.

We zijn in de buurt van ons volgende project; **Vegiwada**. Daar hebben de boardingkinderen, meisjes en jongens tot 12 jaar, een betere wasplaats en drooglijnen gekregen. Zuster Asha, onze opzichter is daar ook en reist verder met ons mee. Hoewel we tevreden zijn over de uitvoering van beide onderdelen zien we tot onze verwondering dat de wasplaats en het platform met drooglijnen niet aansluitend gemaakt zijn, maar met 15 meter tussenruimte. Niet erg praktisch dus. Er is geen verhard pad

¹ Zie tevens de kaart van onze projecten op onze website www.thomasbouwprojecten.nl of achterin dit projectnieuws

vanuit het kindertehuis naar de nieuwe voorzieningen waardoor de, op blote voeten lopende kinderen veel modder het gebouw in brengen, een ongewenste situatie. We maken een tekening (met beschrijving van een grindpad opgesloten tussen bakstenen randen) die het gebouw en de was- en droogplaats met elkaar verbindt en laten de aannemer een begroting maken. Het komt op € 250,- waarvoor we meteen opdracht geven.

Ik laat Jos de andere door ons gebouwde projecten zien, waaronder de school met 12 klassen en toiletgebouw en het klooster. Het terrein wordt hier erg goed onderhouden en ziet er prima uit, veel beter dan we op andere plaatsen aantreffen.

Het is weer zaterdag en een week onderweg vertrekken we per auto naar **Damaracherla**. Daar zal zondag ons grote project door de bisschop van Eluru worden ingezegend. Het is een schoolgebouw met 8 klassen en los van elkaar staande toiletgebouwen voor jongens en meisjes. Na een rit van 4 uur komen we aan, het is inmiddels donker geworden. Voor de plechtigheden beginnen inspecteren we de gebouwen zonder de aannemer erbij.

Zowel Jos als ik zijn tevreden over het uitgevoerde werk. Natuurlijk zijn er een paar punten waar we aannemer later op de dag over zullen aanspreken, maar die zijn van ondergeschikt belang.

Openingsviering van Damaracherla

De zusters hebben een grote feesttent voor het schoolgebouw op laten zetten en al snel is die opgevuld met genodigde mannen, vrouwen en kinderen.

De bisschop arriveert met zijn gevolg van priesters en het programma kan beginnen. Als eerste het doorknippen van het lint, dat mag ik doen, daarna worden alle lokalen van de school in snel tempo met wijwater ingezegend. De toiletgebouwtjes worden niet meegenomen, dat zou allemaal teveel ophouden. Na de Eucharistieviering begint een programma van dansen, afgewisseld met enkele toespraken en eindigt met een maaltijd voor iedereen, alles prima verzorgt door het lokale cateringbedrijf.

s 'Middags met de aannemer opnieuw de gebouwen doorgelopen. De uitvoerder en elektriciens zijn er ook bij. Het ziet er goed uit. Van het beperkt aantal nog uit te voeren werkzaamheden is het belangrijkste, het bouwen van de afscheidingsmuur tussen het

Jos, Hans aannemer Mastan in Damaracherla

jongens- en meisjestoiletgebouw. De aannemer belooft dit, zonder een meerprijs te rekenen, uit te voeren in natuursteen blokken zoals de aansluitende omringende muur en zoals wij dat graag willen.

We zijn blij dat het project in Damaracherla zo goed is verlopen. Ik zie dat ook deze aannemer, die meerdere projecten voor onze stichting gebouwd heeft net als andere aannemers leert welke kwaliteitseisen wij aan hun werk stellen en dat het alleen maar hun eigen geld kost als ze dat niet doen.

De volgende dag reizen we per auto richting **Patsalatadiparru**, afgekort **P.T.Parru**.

Na drie uur rijden en tien kilometer voor

ons einddoel komen we langs **Chebrolu**,

We stoppen voor een kort bezoek aan het door ons gebouwde schoolgebouw en klooster. We rijden in een kwartiertje naar P.T.Parru, waar de boardingmeisjes al op ons staan te wachten. Ook hier is in de loop der jaren, behalve het al bestaande schoolgebouw, alles door onze stichting gebouwd, eerst het kindertehuis met twee verdiepingen, dan het toiletgebouw voor de schoolkinderen, het klooster voor de zusters en als laatste een schoolgebouw met 8 lokalen. We worden door de meisjes en zusters hartelijk ontvangen.

Met de Boarding meisjes in Avadi

Te midden van de 150 meisjes vragen sommigen: "daddy give me a kiss" dat doen we natuurlijk en dan willen bijna alle kinderen wel een kus. We hebben het er druk mee.

Jos is met drie dochters wel wat gewend wat dat betreft. Ik loop, met twee zonen wat achter. Beiden vinden we de spontaniteit van deze kinderen hartverwarmend.

Door het grote aantal kinderen is er gebrek aan bergruimte voor de koffers en emmers. Dit probleem kan worden opgelost door het bouwen van wandrekken, een klein project. Ook aan toiletten en droogruimte voor de kleding is groot gebrek.

We meten het terrein achter de bestaande wasplaats op. Er is voldoende ruimte voor het bouwen van een toiletgebouwtje en een open afdak op een betonvloer en waslijnen. Een wat groter klein project van naar schatting € 12.000,-. Hier zullen kinderen (en zusters) erg blij mee zijn !

Van P.T.Parru gaan we op voorstel van zuster Prudentia niet eerst per trein terug naar Chennai, maar direct per auto naar **Kamalapuram**, om zodoende veel tijd te besparen. De rit duurt zeven uur, wel een stop onderweg bij een wegrestaurant.

De prima lunch voor vijf personen komt op een totaal € 12,-.

In Kamalapuram is geen Thomas-project gaande, maar Thomas Bouwprojecten heeft er wel het kindertehuis gebouwd en vorig jaar een verdubbeling van toiletten en wasplaats, waardoor de 150 meisjes nu een goede huisvesting hebben.

Tot onze verassing hebben de zusters hun kloostergebouw af laten breken en hebben voor de ceremonie van de eerste steenlegging gewacht tot wij er bij waren ("Geen Thomas-project!").

De buitenomtrek van het gebouw is uitgezet en reikt buiten de omtrek van het oude

In de boarding te Kamalapuram

klooster, een donker onpraktisch gebouw met ernstige schade aan de dakvloer door vele jaren lekkages.

Als we met de rij meisjes de drukke verkeersweg oversteken waar de school en de jongensboarding staan ontmoeten we daar de parochiepriester.

Een jonge, sympathieke man, die ons vertelt over de financiële problemen die hij heeft met het onderhouden en huisvesten van de jongens. Aan de school en het jongenstehuis is dat goed af te zien; armoe troef. Een beetje afgunstig word gekeken naar de zusters aan de overkant; veel betere behuizing en betere verzorging en voeding voor de meisjes.

We gaan terug naar Chennai voor het eerst voor mij niet per trein! Met een gemiddelde van 50 km per uur is dat met de auto ook nog 8 uur rijden. De trein doet er ook zo lang over.....

Genieten van een fraai landschap valt tegen. Langs de wegen is de omgeving verziekt door allerlei bouwsels, hopen puin afgewisseld door hopen huisafval.

Dieren zijn er genoeg te zien onderweg;

kuddes geiten en schapen, koeien en buffels, af en toe een familie apen, in de dorpen kippen en overal straathonden.

Die kijken meestal goed uit, maar niet altijd, met als resultaat; twee honden overreden, waarvan een het waarschijnlijk heeft overleefd. In de vele dorpen waar we doorheen rijden is het een drukte van belang door de vele genoemde dieren gemengd met erg veel mensen, meest mannen.

De vermoeidheid slaat toe: net als zuster Bellarmine vallen Jos en ik om beurten in slaap tot we het einddoel bereikt hebben: het Sint Thomas Hospital in Chennai.

Het 17^e eeuwse zelfgebouwde scheepsmodel van Hans met de zeilen

De volgende ochtend worden we opgehaald door de chauffeur van de **Mugalivakkam** vestiging van de zusters waar een drukkerij en naaiatelier is gevestigd en zuster Prudentia de scepter zwaait. Het is maar een half uur rijden bij normaal verkeer zoals nu.

Prudentia heeft een lerares van de naaischool uitgenodigd en ik leg haar uit hoe de zeilen van mijn 17^e eeuwse scheepsmodel moeten worden gemaakt.

s ' Middags bezoeken we in de buurt een fabriekje waar met glasvezels en houten kernen kunststof deuren en kozijnen worden gemaakt. Deze zouden onderhoudsvrij zijn. We hebben deze toegepast in Damaracherla voor de school. Interessant om te zien.

De volgende ochtend gaan we op weg naar het Zuiden. We zijn 2 weken onderweg. Doel is om s ' avonds in Perumalpalayam aan te komen. Om voor de drukte de stad uit te zijn, vertrekken we vroeg. Om 7 uur rijden we richting luchthaven en verder de 4-baans weg richting Trichy-Madurai.

Na 4 uur rijden komen we in **Thiruvanthurai**, een dorpje in een arme regio. We hebben in het verleden al heel wat kleinere projecten uitgevoerd en nu was de elektrische bedrading en verlichting aan de beurt. Overall losse bedradingen vonden we te gevaarlijk voor de jongens en meisjes van de boarding. Er zijn daar meer wezen en kinderen uit gebroken families dan in andere boardings. Voor de meeste kinderen wordt niets of heel weinig betaald door de ouders. Goed dat de Jongerenstichting hier helpt. We zien dat de bedradingen nu goed zijn aangelegd en dat ook verlichting en fans zijn aangelegd waar dat nodig is. De paar fouten die we opmerken worden door de meelopende elektriciens dezelfde dag nog in orde gebracht.

Na een kort dansprogramma van de kinderen gaan we door naar de volgende bestemming: **Elambalur**, dat pal langs onze weg ligt, waar ik Jos het bejaardentehuis wil laten zien. We zien aan de gezichten dat de bewoners blij zijn met ons bezoek.

De zusters hebben de lunch voorbereid, waarna we naar het nabij gelegen **Perambalur** gaan, een stad die snel groeit vanwege de bestuurlijke status die ze gekregen heeft. De scholen van de zusters, ook die in Elambalur, groeien daarom in snel tempo. Omdat we niet veel tijd hebben beperken we ons tot het belangrijkste probleem voor ons daar: De sanitaire voorzieningen voor de 150 boardingkinderen. Samen komen we tot de conclusie dat het bestaande gekoppelde gebouwtje met toiletten en douchehokjes niet toereikend en voor een deel onbruikbaar zijn en beter kunnen worden gesloopt en vervangen door een heel nieuwe voorziening. Dat zal in twee fasen moeten gebeuren en ongeveer € 25.000 gaan kosten. Wanneer we dit project² kunnen aanpakken is de vraag, maar erg nodig is het wel!

We zien tot onze verbijstering dat burens hun afdakjes op de wasplaats van de meisjes af laten wateren: beslist asociaal en ontoelaatbaar. We vragen de zusters de pastoor daarop aan te spreken want de woningen zijn eigendom van de kerk.

² Voor dit project starten we nu met werven

Na een paar dansen van de meisjes op het schoolterrein gaan we verder. We passeren Turaiyur, waar de zusters een school hebben. Ik moet dan altijd denken aan die man die in de waterput op de speelplaats een slang moest vangen, werd gebeten, de cobra doodde, met de slang op zijn rug naar huis fietste en een uur later dood was.

Het is donker als we in **Perumalpalayam** aankomen na een drukke en nuttige dag. In het kindertehuis controleren we het aanbrengen van een nieuwe afwerkvloer op de tweede verdieping. We vinden het er goed uitzien. Het filter dat het opgevangen regenwater zuivert voordat het in de drinkwaterkelder loopt was onbetrouwbaar geworden en is vernieuwd.

Nu is een nieuwe PVC filterromhulling in een betonnen bak geplaatst en met nieuw filtermateriaal gevuld. Het ziet er goed uit, er moet nog wel een gemakkelijk te openen deksel over de bak gemaakt worden. Anne gaat dit in januari opmeten en laten uitvoeren.

De boardingkinderen hebben weer een programma voor ons voorbereid dat in de avond wordt opgevoerd. We bedanken de kinderen, vooral meisjes voor hun mooie dansen en ook de zuster die de kinderen leert dansen zoals weinig Nederlandse kinderen dat zouden kunnen. Omdat de meeste kinderen uit achtergebleven bergdorpen komen, vinden we dat knap.

De volgende morgen vertrekken we naar **Budalur**. Daar hebben we een nieuwe school gebouwd met 10 klassen, een toiletgebouw en een deel van de ommuring. Vanwege de snelle groei van het aantal leerlingen staat een nieuwe school op plaats 1 op onze prioriteitenlijst. Als we bij de school arriveren zien we tot onze verwondering dat er volop aan een nieuwe school gebouwd wordt.

Van de kwaliteit van de nieuwbouw worden we niet vrolijk, maar, het is niet ons project dus beperken we het leveren van commentaar tot Asha die ervan kan leren.

Volgens afspraak worden we opgehaald door Sjef, die al 8 jaar getrouwd is met Jayarani (De tijd gaat snel). Wij logeren bij hen in Tanjore.

Ik vind dat Jos de wereldberoemde tempel daar moet zien, gebouwd omstreeks het jaar 1000. Jos en ook ik voor de zoveelste keer genieten van dit grootse monument.

Met Sjef en Jayarani voor de ingang van de tempel in Tanjore.

Hans en Jos hebben nog twee bijzondere lokaties bezocht. Het betreft hier erfgoed van Nederlanders uit de 17e en 18e eeuw. Wij willen u deze initiatieven van Hans zelf niet onthouden...

De cultureel attaché van de Nederlandse ambassade heeft mij gevraagd omdat we daar namelijk in de buurt zijn, **Nagapatnam** te bezoeken. Deze stad was destijds een hoofdvestiging van de VOC op de kust van de Golf van Bengalen. Er is een kerkhof met ruim 50 graven van Hollanders uit de 17e en 18e eeuw, dat totaal was overgroeid en recent schoon gemaakt door geïnteresseerde lokale volwassenen en schoolkinderen. De ambassade vroeg mij te rapporteren over de toestand van de graven en de andere monumenten op het kerkhof. Na twee uur rijden komen Jos, Jayarani en ik aan in Nagapatnam, waar we voor de St. Pieters kerk worden opgewacht door enkele mannen, waaronder de eigenaar van de plaatselijke middelbare school en initiatiefnemer van de schoonmaakactie.

Na een ons aangeboden lunch worden we begeleid naar de, in de 18^e eeuw door de Nederlanders gebouwde kerk. De kerk is nu in gebruik door de protestantse Church of South India. We maken kennis met zeer vriendelijke dominee. Begeleid door een klein gezelschap lopen we naar het nabij gelegen zo genoemde "Karikop"-kerkhof (karikop is de verbastering van kerkhof) Het is gelegen naast en in open verbinding met het nu in gebruik zijnde kerkhof. De oude graven, 93 in totaal, zijn verspreid over een groot terrein waarvan alle begroeiing is verwijderd. Er zijn 54 graven met Nederlandse tekst, en 23 met Engelse tekst van na de overname van Nagapatnam door de Engelsen in 1781.

De grafstenen zijn erg goed bewaard gebleven, de in baksteen gemetselde sokkels, waarop de stenen liggen zijn merendeels in slechte staat en dienen nodig gerestaureerd te worden.

Dit geldt ook voor de monumentale ingangspoort en het dominerende koepelgraf waarvan het struikgewas op de koepel nog aanwezig is.

Het is triest om te zien hoe dit belangrijke erfgoed gevaar loopt te verdwijnen. Alleen wanneer vanuit de Nederlandse Overheid actie wordt ondernomen kan verder verval worden voorkomen. Kortom het zou fantastisch zijn als dit verder wordt vervolgd.

We nemen afscheid van het gezelschap en rijden terug naar Tanjavur. De volgende dag gaan we naar Trichy en we bezoeken eerst het enorme Srirangam tempel-complex.

Alle gebouwen staan in de steigers maar van enige bouwactiviteit is niets te bespeuren.

Het is interessant de rituelen rond de godenverering door de Indiase bezoekers gade te slaan.

s-'Middags rijden we in vier uur tijd naar **Vandavasi** waar onze voornaamste opdracht is het aanbesteden van een nieuwe toiletvoorziening voor de school van meer dan 1000 meisjes.

Eerst laat ik Jos het hostelgebouw zien van de lerarenopleiding.

We krijgen een kort maar mooi dansprogramma aangeboden door de 20 studenten. Na afloop kan ik het niet laten om ze "Vader Jacob" te leren zingen. Ik benadruk daarbij dat het om een luie priester gaat. De meisjes vinden dat wel een leuke gedachte! Het gebouw en de tuin zien er goed uit, jammer dat het gebouw nu niet volledig benut wordt.

Na het middagmaal lopen we naar het kleine terrein achter de school waar het toiletgebouw moet worden gebouwd en twee andere gebouwtjes gerenoveerd. Twee van de drie uitgenodigde aannemers zijn aanwezig. De derde, voor ons nieuwe aannemer had de week daarvoor met Sr. Prudentia de plek al bezocht. Omdat de weinige bestaande toiletten in gebruik dienen te blijven maar ook een gedeelte ervan afgebroken moet worden om plaats te maken voor de nieuwbouw, bespreken we hoe dat gefaseerd moet gebeuren. s-'Avonds verrassen de 250 boardingmeisjes ons op een dansprogramma met weer "Vader Jacob" als afscheid.

De volgende dag gaan we terug naar **Chennai**. Usha, de zus van Uma, met man en dochtertje van drie komen mij bezoeken. Het kleine meisje is leuk om te zien en bijdehand, gehoorzamen doet ze voor geen meter!

De volgende dag zijn we uitgenodigd

bij het huwelijk van Usha Rani. Ik ken haar van de tijd dat ze in Vandavasi in de boarding was zo'n 15 jaar geleden. Ze had alleen een moeder, die voor haar zorgde door in het Generalate van de zusters te werken als kok. Usha Rani was onderwijzeres op een lagere school van de zusters in Jolarpet, waar ik jaarlijks kwam en haar dan even opzocht. Het huwelijk is, zoals gebruikelijk in India, gearrangeerd, ditmaal door de zusters. De knappe Usha Rani is in haar kleurrijke feestsari, omhangen met sierraden en bloemenkransen oogverblindend mooi, zoals Indiërs dat graag zien.

Haar echtgenoot is ook onderwijzer en een aardige kerel, jonger en knapper dan op de foto die ik per e-mail thuis door had gekregen. Mijn geschenk voor haar was een foto in een antiek lijstje. De foto had ik een paar jaar terug van haar en haar moeder gemaakt. Na de receptie is er voor iedereen een maaltijd, snelheid is daarbij geboden om de paar honderd gasten in korte tijd af te kunnen werken!

Op het bouwterrein in Acharapakkam

In de ochtend rijden we opnieuw in Zuidelijke richting, naar **Acharapakkam**, dat vrijwel aan de grote verkeersweg ligt. Onze opdracht is daar de bouw te starten van een internaat met school voor licht gehandicapte meisjes, die er veel zijn in de omringende dorpen en steden. Voor dit project verzorgt onze stichting alleen het bouwmanagement. De Stichting Mariamma uit Maastricht zorgt voor de tekeningen en de financiering. In januari had Anne de bouw al aanbesteed, en als we op het bouwterrein aankomen heeft de aannemer de buitenomtrek van de bouw al met touw

uitgezet. Een priester zegent het terrein en daarna is de ceremonie van de eerste steenlegging.

We gaan terug naar Chennai, hoe meer we de stad naderen, hoe drukker het wordt. Door een gebrekkige planologische planning en/of onvoldoende controle daarop zie ik ieder jaar de verkeersproblemen in en rond Chennai toenemen. De luchtvervuiling is enorm. De volgende dag is het zondag. De zusters hebben aangekondigd dat in de ochtend een programma zal worden opgevoerd vanwege mijn afscheid als projectleider.

*In de middag rijden we naar **Pulicat** waar we zullen overnachten. De volgende dag komt aannemer Gurusamy met zijn uitvoerder voor de oplevering van de renovatie van de zogenoemde oude pastorie, een VOC gebouw van omstreeks 1740.*

We zetten de door Salesiaanse technische school geleverde tafels, stoelen en kasten op hun plaats. Voor de kasten krijgen we assistentie van enkele jonge mannen, loodzwaar als die zijn.

We merken vochtplekken op aan de voorgevel en plekken waar de muurverf los gekomen is. De aannemer blijft volhouden dat het vocht nooit via het dak kan komen maar vanuit de bodem omhoog kruipt, ondanks het feit dat de muren ter voorkoming daarvan zijn geïnjecteerd. Daarop besluit Jos de uitvoerder met een waterslang het dak op te sturen om op aanwijzing water op het dak te spuiten. En jawel, na tien minuten wordt er een vochtplek zichtbaar onder het dak. Conclusie: Het dak lekt. De aannemer zegt het pannendak waterdicht te zullen maken maar eerst wil wachten tot na heftige regenval duidelijk wordt waar het gaat lekken. Verder ziet het gebouw er erg mooi uit en is een sieraad voor het vissersdorp.

De zusters hebben dat georganiseerd in hun vestiging in **Vepery**, een scholengemeenschap met boarding in het centrum van Chennai.

In 1993 bouwden we daar 4 klassen en renoveerden we er de afdeling voor de boardingmeisjes. Sindsdien kwam ik er bij ieder bezoek aan India.

Met de zusters Rita en Prudentia rijden we er heen.

Wat hangt mij boven het hoofd?

Het is een gevarieerd programma waarin de Thomas Stichtingen en mijn 25 jarige rol in de Bouwstichting en het belang ervan voor de congregatie wordt belicht in de diverse toespraken, afgewisseld met dansen en toneelstukjes, uitgevoerd door groepjes meisjes van de diverse kindertehuizen uit de regio, erg leuk allemaal.

Ikzelf vertel het gezelschap dat ik mijn projectleiderschap beëindig, enerzijds omdat mijn functie zal worden overgenomen door Jos Dijkers, maar ook omdat 80 jaar een mooie leeftijd is om wat gas terug te nemen! De zusters vinden het jammer dat ze mij niet meer zullen zien.

We rijden terug naar Chennai. Dichtbij ons einddoel komen we in een verkeersopstopping terecht, enkel

We lopen even naar het zgn. Buiten- of Portugese kerkhof dat destijds met fondsen van Bouwbedrijf van der Linden en ons bouwmanagement door Gurusamy is gerestaureerd. Dit hield in, het op de nog bestaande fundering optrekken van de ommuring, het aanbrengen van het toegangshekwerk en het restaureren of in een omkadering leggen van de grafstenen.

Na het verwijderen van de begroeiing door de zelfde mensen die dat in Nagapatnam hadden gedaan, is het kerkhof weer toegankelijk. Bij het uithalen van de stronken blijkt een onbekende steen te voorschijn te zijn gekomen. Het 19^e Hollandse graf op deze begraafplaats. Het is van Pieter Maximiliaen van Vianen, sergeant en op 45 jarige leeftijd overleden in 1650.

Het zou interessant zijn archeologisch onderzoek te doen op dit kerkhof dat overigens geen enkele beschermende status heeft. Het belangrijkste Nederlandse monument in Pulicat is het Binnenkerkhof dat naast het fort was gelegen. Dit heeft wel een beschermende status want het staat op de monumentenlijst van de ASI (Archeological Survey of India). Er is een toezichthouder aangesteld die op verzoek de poort opent. Het gras rond de grafmonumenten wordt kort gehouden door grazende geiten. De monumenten zelf worden nauwelijks onderhouden, waardoor jaarlijks helaas de schade toeneemt.

veroorzaakt door ongedisciplineerd rijgedrag. Egotripperij ten top!

Dans met dierenfiguren in Egmore kindertehuis

De volgende dag bezoeken we het kindertehuis in **Egmore**, gelegen in het hart van Chennai.

De 40 meisjes zijn ondergebracht in een woonhuis dat in 2008 door ons is voorzien van twee verdiepingen en een heel eigen sfeer heeft, die voor een groot deel mede wordt bepaald door zuster Rose, een gepensioneerd onderwijzeres en zeer actief bezig met de kinderen. Een dans,

waarin verschillende dieren door verklede meisjes worden voorgesteld, is erg leuk.

Na afloop rijden we op de terugweg langs

het Victoria Technical Institute waar drie verdiepingen vol liggen met handwerk producten. Wij zijn ongeveer de enige klanten op minstens 20 personeel, waarvan er 4 betrokken zijn bij het afrekenen en inpakken! Voor ons opmerkelijk, voor India heel normaal.

Redelijk vroeg in de ochtend vertrekken we met zuster Rita per auto naar **Jolarpet**. Daar is de wasplaats en de waterafvoer van het achterterrein verbeterd door een ons onbekende aannemer. Na 5 uur, inclusief koffiepauze, zijn we er. Het uitgevoerde werk valt ons niet tegen. De situatie voor de 150 boardingmeisjes is al behoorlijk verbeterd. Maar altijd is er nog het tekort aan toiletten.

De bouwplaats voor het toiletgebouwtje in Jolarpet

We meten de plaats waar een klein toiletgebouwtje (6x3 m.) het best kan worden gebouwd. Dan gaan we naar de campus van het college voor de leraren opleiding. Tot onze verrassing hebben de zusters op het door ons gebouwde hostel een kloostertje gebouwd. Het zou leuk zijn geweest als de zusters dat ons hadden laten weten! Er is gewacht met de opening en inzegening tot wij er waren en zijn hiervan getuige zonder ons echt betrokken te voelen. We ontmoeten opnieuw Usha Rani en haar kersverse echtgenoot. Zij is lerares in Jolarpet, vandaar. Leuk haar weer te zien.

Terug in Chennai rest ons nog een bezoek aan het kindertehuis in **Avadi**, gecombineerd met een bezoek aan Uma.

Ook moeten we nog een gesprek hebben met één van de aannemers die zijn uitgenodigd voor het werk in Vandavasi. Pas dan kan beslist worden wie het werk gaat maken. Het gesprek vindt plaats in Mugalivakkam, dat al richting Avadi is gelegen. Tijdens het gesprek krijgen we voldoende duidelijkheid over zijn prijsopgave. Hij blijkt met vrij klein verschil toch de goedkoopste en we besluiten hem het werk te gunnen.

We hopen dat de kwaliteit van het werk dat hij levert aanleiding zal zijn hem in de toekomst opnieuw in te schakelen om zo het beperkte aantal aannemers waar we mee werken, te vergroten. Het is herfstvakantie dus de boardingkinderen in Avadi zijn naar huis. We drinken koffie in het nieuw gebouwde klooster en wachten tot Britto, Uma's echtgenoot, ons komt ophalen. Het drie maanden oude dochtertje Jaissica, die ik al gelijk in de armen gedrukt krijg, staat bij het bezoek centraal. Vooral voor Uma is dit bezoek emotioneel omdat ze weet dat na 20 jaar, dit waarschijnlijk de laatste keer zal zijn dat we elkaar ontmoeten.

Britto blijkt een uitstekende kok. Hij heeft een lekkere maaltijd voor ons voorbereid. Na wat foto's gemaakt te hebben nemen we afscheid en rijden terug naar Chennai.

Het is zaterdag 20 september geworden en onze laatste dag in India. De lunch is in het Generalate en daarna houden we onze laatste vergadering met de staf van de congregatie, die vertegenwoordigd wordt door de zusters Rita en Prudentia.

Met de zusters en studenten in Jolarpet

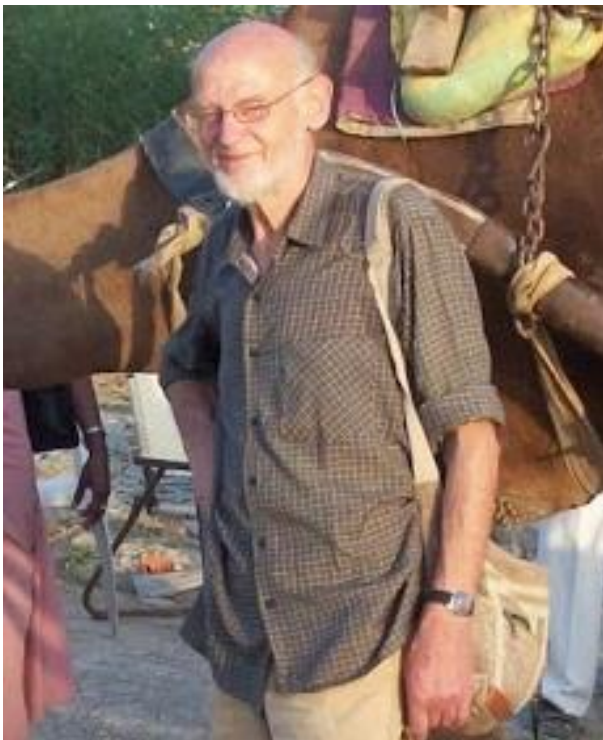
De door ons opgevoerde onderwerpen leiden o.a. tot de volgende conclusies: De drie bejaarden tehuisen hebben een lage prioriteit bij de zusters, waardoor ze zwaar onderbezet zijn. Het probleem is de exploitatiekosten.

Het onderwijs aan zwak begaafde meisjes heeft een hogere prioriteit. Tot nu toe volgt alleen zuster Francis de speciale studie voor deze kinderen. Dit zullen er meer worden. Het onderhoud van de gebouwen dient meer aandacht te krijgen bij de leidinggevende zusters. Zuster Asha dient hier meer aandacht aan te schenken en een onderhoudsschema bij te gaan houden. De bouwstichting wil zich op termijn minder direct gaan bemoeien met de controle van de door haar gerealiseerde gebouwen, de zusters moeten dat gaan overnemen.

Dan komen alle door ons bezochte projecten aan de orde en worden de gemaakte afspraken per project nog eens op een rijtje gezet.

We gaan terug naar onze kamers om verder te gaan met inpakken. Het is niet mogelijk om alle geschenken die we gekregen hebben, waaronder veel prullaria, mee te nemen. Op mijn kamer staat een vitrinekast waarin het nodige wordt ondergebracht. Omdat we pas om 4 uur in de morgen vertrekken stelt zuster Rita voor om nog een paar uur te gaan slapen in twee vrije kamers in het tehuis voor bejaarde zusters. Dat lukt mij beter dan Jos. Terwijl hij op de veranda voor zijn kamer staat ziet hij een katachtig dier, maar veel groter, op een muur springen en wat verder er weer af. Hij denkt dat het een panter was. Niet onmogelijk want in Mumbai zijn in een park panters gesignaleerd. Zij vormen geen bedreiging voor mensen maar wel voor de vele straathonden, waarmee zij zich voeden!

De vlucht verloopt als gepland, tot we merken dat van onze 4 stuks bagage er maar 1 is meegekomen, de rest bleef in Dubai achter. Na het uiterst traag verlopende proces van formaliteiten kunnen we eindelijk op zoek naar Ria, die met de auto naar Düsseldorf is gereden, om ons op te halen. Eerst word ik in Eersel thuis afgezet. Jos en Ria rijden naar huis in Helmond.

Mijn laatste reis als projectleider zit er op! 25 Jaar is een hele tijd en het werk aan de projecten, thuis en in India vormde een belangrijk deel in deze periode van mijn leven. Ik houd er een heel goed gevoel aan over. Meewerken aan iets dat veel kansarme kinderen een beter leven geeft is fantastisch! Ik zal mij zeker blijven inzetten voor de Stichting Thomas Bouwprojecten,

en hoop dat dit ook voor u, beste lezer, geldt !!!

Hans Schiebroek,
(gepensioneerd) projectleider

Jos Dijkers stelt zich voor:

Mijn naam is Jos Dijkers. Ik ben geboren op 19-10-1949 te Raamsdonksveer en gehuwd met Ria Welhuis, vader van drie dochters en opa van twee kleinkinderen.

Na de middelbare school heb ik de opleiding gevolgd op de H.T.S. in Hengelo en op de H.T.I. in Amsterdam.

Gedurende 40 jaar heb ik ervaring opgedaan in de procesindustrie en de bouwwereld en vanaf 1988 ben ik werkzaam geweest in de directie op gebied van operations en organisatie.

Bedrijven waar ik gewerkt heb, zijn: Boskalis, de Vos Groep en de laatste 12 jaar bij Heijmans Rosmalen als directeur bij diverse werkmaatschappijen.

Met die ervaring hoop ik als vrijwilliger nu een bijdrage te kunnen leveren als projectleider in India.

Aanvullingen reisverslag door Jos

Door Jos Dijkers

In aanvulling op het uitgebreide verslag van Hans van onze reis vul ik dit aan met een aantal foto's en indrukken van mijn met name technische ervaringen.

Water blijft staan...

aangebracht, die echter na enkele jaren gaat scheuren en nog erger water gaat doorlaten. Beter is het, de dure waterdichtheidsvoorziening weg te laten en op het dak een staalconstructie met een dak van stalen dakplaten aan te brengen. Wel iets duurder, maar veel beter omdat er minder scheurvorming zal optreden en lekkages worden vermeden.

Een bijkomend voordeel is dat er geen direct zonlicht meer op het dak schijnt en de wind tussen beton dak en stalen dak vrijelijk kan blazen en zo de ruimten onder het beton dak koeler blijven. Een ander voordeel is dat zo ook een overdekte droogplaats wordt gecreëerd.

Daken zouden minimaal twee keer per jaar geïnspecteerd moeten worden of alle afvoeren nog open zijn, zeker op die plaatsen waar bomen naast de gebouwen staan. Ze dienen dan zo snel mogelijk schoon gemaakt te worden om lekkage en blijvende schade te voorkomen.

Verder zijn nagenoeg altijd horizontale daken van gewapend beton toegepast. Daaroverheen wordt een waterdichte laag

Scheurvorming in "waterdichte" laag

Scheurvorming in de hoeken

Scheurvorming in hoeken bij ramen en deuren. Door metselwerkwapening van bv. Murfor of gelijkwaardig of een aramidevezel (MetselGrip) kan het worden voorkomen. Mocht een en ander niet voor handen zijn, dan kan men door simpele staafjes rond zes het zelfde effect bereiken en scheurvorming voorkomen.

Bij nieuwbouw tegen bestaande oudbouw moeten wij zorg dragen voor een degelijke overgang, het liefst met een dilatatievoeg die het werken van de

buitenmuur (binnenblad, gevel) kan opvangen. Door het aanbrengen van een aantal open voegen of met een indrukbaar materiaal in gesloten voegen (Zwelband of kit op een flexibele rugvulling). De dilatatie dient wel goed en op de juiste manier te

Verkeerde toepassing dilatatie (scheef en verspringend)

worden aangebracht en zeker niet scheef en verspringend zoals op de foto. Dilataties moet je dusdanig uitvoeren, dat de gebouwdelen vrij van elkaar kunnen werken, dus nergens een verbinding maken.

Een ander detail dat beter kan is betonstortingen rond bomen, bomen kun je beter wat

Betonstorten rond een boom...

vrije ruimte rondom geven en niet tegen de boom aanstorten, anders drukt de boom bij het groeien alles stuk. Bij het planten van bomen deze minstens 3 meter van bestaande bebouwing of compoundwal houden. Bestaande bomen voldoende groeimogelijkheid geven, zodat ook de wortels in de toekomst geen schade gaan

Snoeien aan de buitenkant voorkomt ongewenste groei aan de binnenkant

aanbrengen.

Ook het snoeiwerk moet gebeuren anders worden constructies aangetast.

Dit gebeurde omdat aan buitenzijde van de muur planten vrijelijk konden groeien.

Gevaarlijke elektrische installaties

Ook op elektrisch gebied kan het nodige verbeterd worden, zeker als het gaat om simpele vervanging van peertjes. Tevens

worden de aansluitingen van diverse plekken zeer onzorgvuldig gedaan. Ook die van gemeente met klant (zie foto hiernaast).

Vaak heb je verbindingen die blootstaan aan weer en wind, het is dan ook niet gek dat je regelmatig stroomstoring hebt en uitval van stroom.

Vervangingen dienen ook degelijk te worden aangebracht.

Rookkanaal vergeten...

Als de afvoer niet volledig is geïnstalleerd komt de rook dus uit in de ruimte in plaats van boven het dak. Ook de stookketel wordt niet gebruikt zoals bedoeld, zodat er meer hout nodig is om het water aan de kook te

Hout kleiner maken.... Veel efficiënter

brengen. Men moet het hout in stukken van max. 30 cm hakken dan kan men de kachel sluiten en smooft de kachel meer.

Afbrekende kanten...

Bij betonnen platforms is het zaak de kanten goed aan te vullen, anders breken delen af door onderspoeling. Het is eenvoudig op te lossen door wat puin en zand rond het platform te storten. Verder zou men bij de aanleg van platforms onder de vloerrand een rib kunnen storten, zodat er geen horizontale uittreding van grond kan plaats vinden. Het aansluitende maaiveld dient altijd wel boven de onderkant van de rib te blijven.

Ik heb zo wat losse technische zaken op papier gezet om die te bepraten en kijken hoe we daar een vervolg aan kunnen geven. Verder was deze reis voor mij een enorme ervaring en was hetgeen wat we voor de schoolmeiden doen erg positief. Over het land heb ik mixed-feelings. Ik moet erg wennen aan het verschil in cultuur

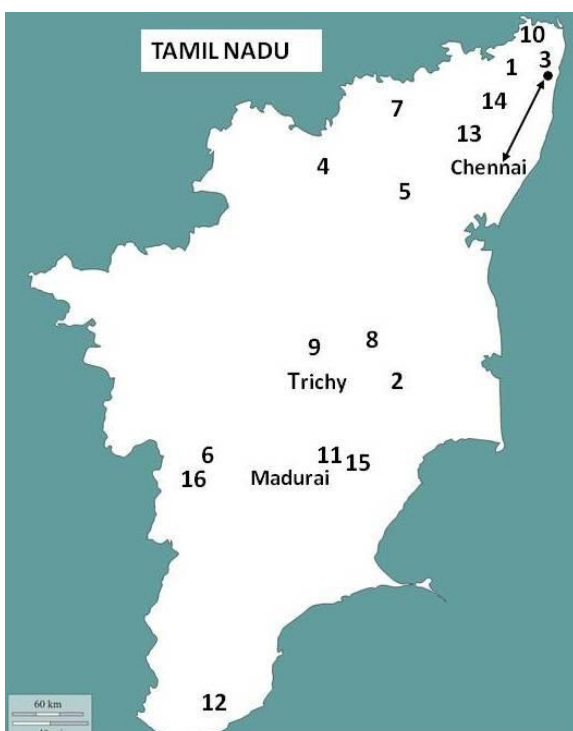
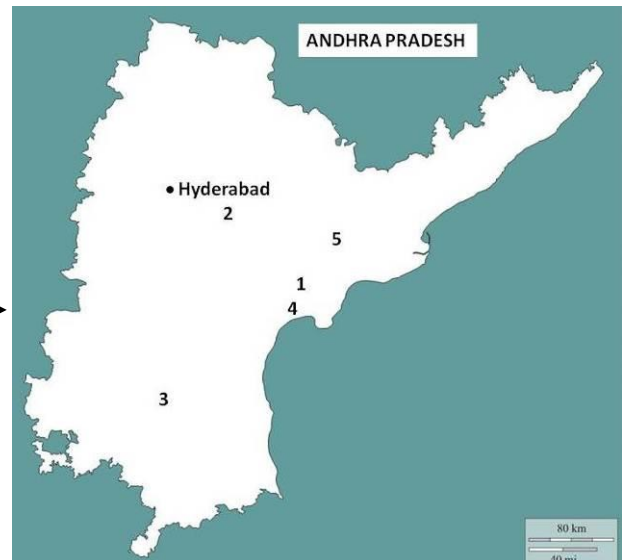
en instelling van de mensen. Gelukkig is er de dankbaarheid van kinderen en zusters en dat maakt heel veel goed.

Zal er dan ook zeker weer mijn energie insteken om deze meiden verder te helpen.

Jos Dijkers Projectleider

Kaart met projectlocaties

[Bekijk onze projecten op Google maps](#)

Avadi	1
Budalur	2
Egmore	3
Jolarpet	4
Maiyanur	5
Okkur	15
Pannaikadu	6
Pathiavaram	7
Perambalur	8
Perumalpalayam	9
Pulicat	10
Singampunari	11
Srivaikundam	12
Vandavasi	13
Venkatachalapuram	16
Walajabad	14

Chebrolu	1
Damaracherla	2
Kamalapuram	3
P.T. Parru	4
Vegiwada	5

Stichting Thomas Bouwprojecten

Email: info@thomasbouwprojecten.nl

Website: www.thomasbouwprojecten.nl

IBAN: NL47RABO 0149308787